

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

Capvt III. Quænam cadant sub Sigillum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

Sigillo munitam habere. Ita Vasq. Hentiquez, Coninch. max citandi. Differt à secreto naturali præsertim in eo, quod in hoc nonnulli se offerunt casus, in quibus ipsi negligi potest. immo & debet, at in Sigillo Confessionis nullus omnino huiusmodi casus agnosci potest.

1. Dixi (in confessione sacramentali) in ea enim & sola inducitur hæc obligatio, idque ex jure positivo Christi, qui merito in eo Tribunali allata arctissimo silentio premenda voluit, ne odiosa redderetur Confessio, neve Fideles ab illa transversum, ut aiunt, iungant retardarentur. Ita Vasq. de penit. 93. art. 4. dub. 1. n. 10. Hentiquez lib. 6. c. 19. n. 3. Coninch. de pen. d. 9. dub. 2. n. 34.

2. Fiet autem odiosa, etiam quando, veluti indeterminate, ea Penitentem offenderet: offenderet autem, si in aliquo tandem casu possent audita in Confessione profecti, licet enim hic casus ad penitentem tunc forte non spectaret; tamen timet, quod aliquando ad ipsum pertineret, merito eundem à Confessione revocaret.

3. Ex dictis habes; si quis alicui extra Confessionem, & sine ordine ad illam sua peccata narret, suave oculta negotia sub Sigilli Confessionis pacto communicet: tametsi ex utraque parte admitatur conventio: habet, inquam, non teneri ad Sigillum, sed ad secretum naturale dumtaxat. Idem erit si Confessionem illicitas coram Sacerdote, à quo scis te absolvi non posse, sive quia jurisdictione careat, sive quia tibi voluntas deest suscipiendi Sacramentum penitentiae; sed vel loquendi vel convitiandi Confessarium, vel eundem excitandi ad aliquod crimen, vel agendi quid simile. Ratio horum est illa, quia in hisce casibus res in Confessione Sacramentali excepta nequaquam est.

4. Contra, adest obligatio Sigilli quocumqueque confitetur quis sub spe doloris, pro ut oportet, concipiendi, licet Confessionis initio fortasse co fuerit animo delictorum: & in universum, quocumque quis, sive valide, sive invalide, clavibus Ecclesiae se subiicit, animo Sacramentum suscipiendi. Ratio est, quia ex ea voluntate, qua aliquo tandem modo intenditur absolutio Sacramentalis, fit, ut cognitio ratione illius conquesta, non nisi ex vi Sacramenti conquesta censeatur.

CAPVT II.

Quanta sit obligatio Sigilli.

1. Tanta est; ut in nullo prorsus casu, etiam ob quam Confessoris iustam defensionem, etiam ob quocumque penitentis bonum, nisi ex eadem penitentis (utpote in cuius favorem induta est) expresso, libereque consensu violari possit. Ita Delugo de penit. d. 23. sect. 5. n. 115.

2. Violatur autem absque dubio, si de auditis in Confessione Confessor sermonem misceat cum altero à penitentem nam si de iisdem, cum eodem penitente colloquitur: dicam c. 5. Consensus insuper expressus esse debet, sive verbo detur, sive facto. Sic Ragand. d. 2. c. 1. præp. lib. 6. c. 1. n. 14. alique max citandi, facto inquam, cum Bonacin. de pen. d. 5. q. 6. sect. 5. p. 4. n. 10. quod consensus actuali aequipolleat: quale esset si penitens extra Confessionem inciperet loqui de re allata in Confessione: postea enim & tu prosequi, cum ipsum incipere sit expressa confessio: Quare non sufficit tibi persuadere auditorum notionem minus ingratam fore penitenti, id enim retardaret à Confessione, cum possit semper in quod ingratissimum est. Libet item consensus etio. Sic idem, & Hentiquez lib. 3. de penit. cap. 23. num. 1. sine non ergo dolo, non minis, non metu reverentia extortus; nam secus prinde esset in ordine ad mores, ac si nullus assensus præcessisset. Quemadmodum autem liberum est penitenti licentiam concedere revelandi; sic & concessum, cum liberum revocare, liberum eidem esse

Paris I.

non est ambigendum. Sic Sà genuinus v. Confessor. n. 3. expurg. n. 30. Fag. l. c. n. 18. Laym. lib. 5. Tr. 6. c. 14. n. 15.

3. Si casuspiam, immo regni extremum urgeat delictum, patefacere non licet criminolum penitentem: Solum, instante gravi alicuius periculo, potes: & juxta charitatis regulas alstringeris generatim admonere eum, ad quem pertinet; modo non subit periculum quidpiam contra penitentem suspicandi. Quod autem arceus sit penitens ab absolutione, nisi, si possit, obviet vel per se vel per alium similibus periculis, pro certo est. Prudens dico (penitens) nam utrum Confessario incumbat in se, ex licentia penitentis, suscipere ejusmodi onus obviandi, disputavi supra in Metho. do Confess. lib. 3. c. 9. §. 4.

5. Præterea si de peccato noto in Confessione, vel à supremo ipso iudice, interrogeris, illud negare etiam cum juramento, intellecta aliqua mentis restrictione potes & debes; quamvis, sine ulla omnino restrictione interna, loqui jubeat, qui interrogat. Ita Doctores citate & passim.

6. Denique, si Confessor forte peccavit dum alicuius Confessionem excepit, nec possit ejusmodi suum errorem confiteri, nisi suo penitente detecto, potest, obligaturque non integre confiteri: enarret cætera peccata, aleat de hoc, donec detur copia Confessoris, qui penitentem non cognoscat; arctiorem enim obligationem, inducit Sigillum, quod bonum universale spectat, quam integritas materialis Confessionis.

CAPVT III.

Quenam cedant sub Sigillum.

Peccata, laus, Confessio, penitentia imposita.

1. Certum est Primo, omnia mortalia etiam in universum, & omnia venialia sigillatim, si significetur penitens, cadere sub Sigillum; non vero venialia, generatim. Ita Doctores citati, & passim. Ratio illius est, quia sic redditur Confessio odiosa, cum ea de penitente sciri, in ipsius injuriam redundare, vel soleat vel possit. Ratio huius est, quia nulla in hoc apparet injuria: cum per se notum sit, ut qui confitetur; talem aliqua venialia confiteatur. Id tamen persæpe periculo expositum esse fateor, ut si in concursu v. g. duorum, dum files de uno, sic prædices de altero, Hic non est confessus nisi venialia, idemque evenit non raro si unum tantummodo laudes; tacendo enim de altero videris de eodem aliquid gravis momenti cognovisse. In concursu (inquam) nam scotism non facile apparet tale periculum, si quis in hanc formam proferat. Hic mihi confessus est multa, vel gravia venialia. Sigillum frangit, quia id cedit in vituperium tandem aliquid penitentis. Ita Hurtad. de pen. d. 12. diff. 4. alique. Immo si quis nem confessus sit secreto, & tu palam dicas, Hinc mihi est confessus; vercor cum Reginal. T. 1. lib. 3. c. 4. num. 54. ne al Sigilli fractionem accedas cum id ingratum supponitur penitenti; & forte ejus consuetus Confessor, vel alij, quid grave de ipso suspicabuntur, ex eo judicio quod alium à suo clanculum adierit. Huc reducitur, si Confessor revelet penitentiam penitenti impositam, vel publice peragendam imponat, seu gravem, id est quæ consuevit injungi pro mortali, qualis nunc esse (ait Diana Tr. 11. ref. 31.) corona Beatissimæ Virginis, non vero unicum Misere: quia hoc loquendi modo præbatur, ut dictum est, occasio grave quidpiam adversus penitentem suspicandi.

Peccata in genere, ut audita, & quid ut audita in tali loco

2. Non erit autem contra Sigillum peccata audita, etiam signatè ut in Confessione audita, absque

E. 110

ullo periculo quid coniciendi adversus poenitentem; narrate: id tamen propter periculum quod fortasse latet, rudiusque scandalum, reprehenderem cautius: Atque hoc quidem scandalum communiter adesse, quando dicitur, *Hoc audiui in Confessione*, docet Fagund. 2. *Eccl. precep. lib. 6. c. 5. num. 11. sine. Verum est temperat. dus, quia in nostra ætate tam culta, pauci admodum sunt quos vera de hac re solidaque doctrina prætereat.*

4. Quid si detegatur locus vel familia, ut si Confessarius sic enunciet, *Ecce in loco solet hoc peccatum committi*

Dico, si id evulgetur de loco magno, non esse contr. Sigillum, esse, si parvo. Sic Delugo l. c. sect. 3. num. 63. Alique, quidquid dicant alij apud Dianam p. 2. Tr. Miss. 1. alias 15. ref. 13. Ratio est, quia nulla sit injuria, si de numerosa civitate affirmetur ibi perpetrari peccata, sit, si de raro populo, vel familia, quæ certe ex illo dicto infamia notaretur. Immo iniuste item notaretur, tamen si id dicendi concessisset licentiam poenitens; quia ipse utpote natus, cedere nequit juri totius familie. Merito ergo Torrianus de poen. q. 11. art. 1. d. 33. d. 1. apud Dianam p. 2. Tr. 11. ref. 15. reprehendit Superiorem localem, qui Provinciali forte dicat *In hac domo seu Collegio sæpe postulari licentia absolventi a reservatis*, quia nimirum id redundat in ignominiam, & non raro in damnum domus: Vide infra cap. 4. n. 2. ubi fatebimur non fieri improbabile, id non esse contra Sigillum, si dictæ licentiæ postulari extra Confessionem fuerint.

Peccata publica.

5. **C**ertum sit Secundò, peccata poenitentis etiam publica tacenda esse. Sic Sotus in 5. dist. 18. q. 4. art. 5. Immo si seivisti aliunde, quamvis non pecces, quantum est ex vi Sigilli; si ea alijs palam facias; tamen id tibi caute præstandum est, ne ostiatur scandalum, néve limites notitiæ extra Confessionem habitæ transcendatur. Duobus item qui poenitentem de iisdem peccatis se accusantem audiverunt, non licet de illis in vicem colloqui; quia uterque Sigillo obstrictus æqualiter est. Delugo dicta dist. 13. sect. 5. n. 28.

Complices, obiecta peccati, &c.

6. **C**ertum est tertio, omnes circumstantias peccatorum, & omnes complices cadere sub Sigillum. Idem de obiectis peccatorum. Ita Doctores citati, & passim. Dicit v. g. poenitens se oblocutum esse contra Bertæ adulterium, obferenda est Sigillo tum oblocutio, tum adulterium, quod est oblocutionis obiectum seu materia. Nisi id ita esset, evaderet satis odiosa Confessio. Vide paulò post num. 14.

7. Quid si poenitens expressam concedat veniam Confessori complicem revelandi, (idem erit de obiecto) si illum revelat Confessor, frangente Sigillum? Frangere docet Vasquez de poen. q. 9. art. 4. dub. 5. in 5. quia sacrum Sigillum urget in favorem complices, nec solius poenitentis; ut sic universa casu, quæ agitur in Confessionis Tribunali, sit strictissimo silentio obvolvenda. Non frangere docet Suarez de poen. d. 4. sect. 3. n. 7. (esto peccetur, si quid prodatur unde complices honor deturpatur) quia Sigillum obligat in favorem dumtaxat poenitentis; si ergo cedit juri suo, non est cur complices factum Sigillo gaudeat. Vtraque sententia probabilis: illa Vasquez probabilior, quia magis Sigillo favens.

8. Vnum hic adverte, posse quidem Confessarium, habita facultate à poenitente, complicem monere, reprehendere, &c. nisi quando illa notitia esset injusta & contra Religionem; sed duos scrupulos esse vitandos ex Suar. l. c. sect. 4. num. 4. & 5. quidquid dicat Tanner. de poen. d. 6. q. 9. dub. 6. n. 146. alterum, ne Confessarius facile ad hoc se ingerat, de qua re diximus supra in Method. Confess. lib. 3. c. 9. §. 4. alterum, ne nimio zelo ductus eam licentiam facile à junioribus exposcat: in his enim non raro extoræ concessionis periculum latet.

Peccatum committendum.

9. **C**ertum sit quindò ex Fag. Coninch. Caput Dianam p. 6. Tr. 11. ref. 25. peccatum committendum, v. g. conceptam voluntatem interminicium, si fateatur Confessario à poenitente, idem animo peccatum eluendi, sed illud v. g. &c. ex dictis cap. 1. num. 4. non occludi Sigillo, aperiat animo utrumque confitendi, sive inclinat quæ ipse concipiendi dolorem, sive alio modo committi, esse Sigillo reprimendum. Ratio est, quia re casu nulla adest confessio Sacramentalis, cumque in posteriore.

Quæ per errorem ut necessaria quis faciat.

10. **C**ertum sit Sextò, ea quæ peccata non sunt, ut talia Confessori afferuntur: & tamen quæ necessaria vel utilia siue sunt, siue non sunt, Malder. Tr. de Sigillo cap. 15. ab errante poenitente, ad explicandum suum peccatum, judicantur Sigilli materiam: quia jam ex vi confessionis Sacramentalis audiuntur.

11. Dices, ergo si poenitens ad suum crimem committendum, dicat se esse Sacerdotio initiatum, Religiosum, conjugatum, Militem, &c. Confessor geret hæc divulgare, quod certe nimis est scrupulosum.

12. Respondco, hæc in re discretionem opus esse, enim dicuntur ut necessaria vel utilia ad explicandum peccati, duplicis generis esse possunt. Nonnulla sunt modi, ut ægè ferat poenitens si illa sciatur, nam vult, ut si noscantur, nihil laboret poenitentia, si divulgati possunt, hæc non item, ex Delugo de poen. sect. 3. num. 57. quia ex horum, non vero illorum ratione sit odiosa confessio. Quare si scire esse v. g. conjugatum, nihil obicit poenitenti, prout liber, id obicit at si obicit, ut quia v. g. ejus Dominus carissimum non uxorum expetit, edicere tibi nequaquam licet.

Defectus naturales.

13. **H**inc solvitur ea celebris difficultas, An Confessor turum superantes facere defectus poenitentis, ex sola Confessione cognitos, v. g. spurium, ignobilem, ex genere Judæorum, &c.

Dico enim si ita à poenitente referantur, ut conjunctis colligatur eos esse communiter notos, potest fieri: secus, non posse. Ita idem ibid. Ratio est, quando sunt noti, præsumimus à poenitente non esse confessionem, nisi ut cognitis atque adeo parum abscutari, si manifesto sciatur, si ipse expresse non beret: At quando noti non sunt, id non præsumimus sic decernamus: magnum damnum à confessione committimus: cum quis non raro mallet seire se esse adulterum, quam spurium, vel Judæum, & beneficium petenti plus nocebit, seire cum esse illegitimum, quam adulterum. Scio quosdam cum Vasq. dub. 2. n. 2. minatur concedere ejusmodi promulgationem, sed sunt audiendi, quia clare id vergit in odium Sacramenti.

14. Rursus, ex his collige limitationem circa num. 6. de obiectis peccatorum. Si enim Joannes exprobrat se gavissimum esse de occisione facta ex rixa à Bertæ adulterio Bertæ: puto integrum esse Confessario non facere homicidium, rixamque Petri: non vero adulterium Bertæ. Ratio ducenda est ex dictis, quia illud homicidium poenitens supponit esse omnibus notum, tamen per accidens latebat Confessarium, adeoque videtur Sigillo committere: non sic adulterium, quod occultum per se est.

Dicere. Eum non absolvi.

15. **C**ertum sit septimò, esse contra Sigillum, quod neget Caëtanus verb. Confessio. *Confessarius, dicens. Hic mihi confessus est, sed à me non absolvi.*

